

Wydział powiatowy kartuski

Wydział powiatowy powiatu kartuskiego, członek zwyczajny (instytucjonalny) w l. 1926-1933.

Wydziały powiatowe były organami wykonawczymi władzy powiatowej. Na terenie zaboru pruskiego aż do 1933 r. ich funkcjonowanie było określone przez ustawodawstwo pruskie i pojedyncze rozporządzenia z początku lat 20. W skład wydziału wchodziło sześciu członków, wybieranych przez sejmik powiatowy oraz starosta, wyznaczany przez władze centralne. W wyniku ustawy scaleniowej z 1933 r. starosta powiatowy stawał się przedstawicielem administracji centralnej. Jak wcześniej, wydział powiatowy wybierany był przez radę powiatową. Sam wydział mógł być rozwiązany przez wojewodę, sprawującego kontrolę nad administracją powiatową. W lipcu 1925 r. wojewoda pomorski wydał okólnik, wzywający starostów powiatowych do udzielania Towarzystwu Naukowemu pomocy finansowej oraz do tworzenia lokalnych Kół wspierających TNT w pozyskiwaniu nowych członków. Wydział powiatowy powiatu kartuskiego pośredniczył w akcji werbowania. Według relacji starosty z marca 1926 r., każde wójtostwo stworzyło lub planowało stworzyć własny komitet werbowania członków dla TNT. Samo starostwo również stworzyło listę potencjalnych członków w liczbie 23 os., większość kandydatów członkowstwa jednak nie przyjęła. Wydział figurował na listach członkowskich do 1933 r.

Literatura:

1. Klimek M., *Samorząd powiatowy w okresie II Rzeczypospolitej. Założenia i rzeczywistość* [w:] *10-lecie funkcjonowania samorządu powiatowego (1999-2000). Doświadczenia i perspektywy*, Stalowa Wola 2010, s. 47-61.

Aleksander Wiśniewski